

YONATAN FRIIS

MORD
PÅ
JAPANSK

DE VÆRSTE
SERIEMORDERE

Indholdsfortegnelse

Forord

Samfundets fjende nummer 1

Den skydegale teenager

Kvindemordene i Gunma

Brandmanden fra helvedet

Værtshusejernes skræk

Til døden os skiller

Parteringsdrabene i Osaka

Otaku-morderen

Menneske-afliveren

Ondskabens kennel

Den terroriserende trio

Mareridtet på Kyushu

Dødens taxa

Den djævelske duo

Twitter-morderen

Forord

Baseret på befolkningsstørrelsen har Japan en af verdens laveste mordrater. I Danmark bliver der for hver 100.000 indbygger begået cirka 1 drab årligt, men i Japan er dette tal tre gange lavere. Det er altså ikke for ingenting, at Japan er kendt for at være et fredeligt land med begrænset kriminalitet. Men nu og da bliver nationen imidlertid rystet af voldsomme forbrydelser, der fører til både utryghed og debat.

Børn, der slår ihjel, massakrer på åben gade og bestialske drab af modbydelig karakter er blot eksempler på sager, der i efterkrigstiden har sendt chokbølger gennem det japanske samfund. Men intet skaber vel mere utryghed end seriemordere, der generelt set ikke værdsætter andres liv, så hvem som helst kan ende med at blive et offer for denne type forbrydere indtil den dag, de bliver anholdt og sendt bag tremmer.

Denne bog beskæftiger sig med nogle af Japans værste seriemordere i nyere tid fordelt over 15 sager. En seriemorder skal i denne sammenhæng forstås som en person, der over en længere periode har taget livet af mindst tre mennesker, og derfor er massakrer og lignende masse mord begået inden for meget kort tid blevet udelukket. Der optræder desuden kun sager, som har ført til domsafsigelser, så der altså ikke er tvivl om skyldsspørgsmålet, mens det officielle antal ofre derimod kan være misvisende. Sagerne er om ikke andet blevet udvalgt baseret på antallet af bekræftede ofre og vil blive præsenteret kronologisk ud fra det årstal, de havde deres begyndelse.

Informationerne stammer primært fra de oplysninger, som er blevet udgivet af det japanske politi i forbindelse med efterforskningerne, samt de oplysninger, som er blevet fremlagt under retssager, hvor det primært er vidneudsagn, der har gjort det muligt at beskrive forbrydelserne og derigennem afdække omstændighederne bag dem. Da personlige beretninger er subjektive skal man dog huske på, at de nødvendigvis ikke er sandfærdige.

For at kunne give en så detaljeret beskrivelse af sagerne som muligt er der ydermere gjort brug af informationer og interviews, som er blevet indhentet og foretaget af henholdsvis japanske medier, forfattere og journalister. Der vil ligeledes blive inddraget nogle af de kulturelle, psykologiske og sociale aspekter, som kan være med til at forklare motiverne og samtidig belyse, hvordan det gennem tiden har været muligt for seriemordere at husere i Japan. Vær opmærksom på, at nogle sager er beskrevet i detaljer, som kan virke ubehagelige for nogen.

Selvom de fleste af ofrenes identiteter på et tidspunkt har været offentliggjort, så er enkelte siden blevet anonymiseret. I denne bog vil ofrene derfor blive omtalt med brug af deres fornavne alene, medmindre de er beslægtede med drabsdømte eller offentligt kendte personer. Alle andre involverede parter er derimod blevet givet pseudonymer. Eftersom der i alle sager er blevet afsagt dom, så er de dømte personers fulde navne derimod blevet offentliggjort, og der vil derfor blive gjort brug af disse.

-Yonatan Friis

1965

Samfundets fjende nummer 1

Sokichi Furuya var i forvejen en berygtet vaneforbryder, som havde tilbragt størstedelen af sit voksenliv bag tremmer, før hans kriminelle karriere kulminerede, da han blev en af de mest effektive seriemordere i Japan i nyere tid. I slutningen af 1965 indledte han nemlig et tyvetogt, som udviklede sig til en 44 dage lang drabsbølge, hvor otte mænd blev slået ihjel under hjemmerøverier i de vestlige egne af landet.

Sokichi Furuya kom til verden den 16. februar 1914 på øen Tsushima i det sydlige Japan, hvor han blev født ind i en velstillet familie. Dog blev han allerede som 4-årig sendt ud i en turbulent tilværelse, da hans mor døde af sygdom, hvorefter hans far besluttede sig at forlade sine fem små børn, så han kunne opstarte forretning i Korea, der på dette tidspunkt var underlagt japansk styre.

Sokichi og hans søskende blev derfor sat i pleje hos deres onkel og tante, som imidlertid ikke havde overskud til at tage sig af den store børneflokk, hvilket resulterede i manglende opdragelse, der blandt andet havde den konsekvens, at Sokichi fra en tidlig alder begyndte at udvise åbenlyse tegn på rebelsk adfærd, eftersom han blev trodsig over for voksne og aggressiv over for andre børn.

Som 10-årig var Sokichi blevet et decideret problembarn, som det var umuligt for hans onkel og tante at kontrollere, og af den grund blev det besluttet at sende drengen til Korea, så han kunne bo hos sin far, som havde giftet sig på

ny. Men Sokichi fandt sig aldrig til rette i sit nye hjem, ligesom han heller ikke kunne enes med sin stedmor. Så som 12-årig rejste han tilbage til Tsushima, hvor han denne gang blev overdraget til sine bedsteforældre, før hans far med tiden vendte hjem fra Korea, hvorpå Sokichi igen flyttede ind hos ham – men kun indtil han var gammel nok til at flytte hjemmefra.

Gennem sin kaotiske opvækst havde Sokichi nemlig vænnet sig til følelsen af at være rodløs og uelsket. Så da han som 15-årig bestod sin grunduddannelse, besluttede han sig for at lægge Tsushima bag sig, idet han forlod øen, så han i stedet kunne bosætte sig hos sin tante i Hiroshima, hvor det var hans plan at starte på en frisk.

Men heller ikke hér kunne Sokichi finde sit ståsted i livet, hvilket endte med, at han valgte at bryde med sin familie for at leve en selvstændig tilværelse som vagabond. Og så varede det ellers ikke længe, før den unge mand røg ud i den kriminelle løbebane, der kom til at forme hele hans fremtid.

Herefter blev Sokichi Furuya nemlig en vaskeægte vaneforbryder, som nåede at modtage otte fængselsdomme, der tilsammen sendte ham 30 år bag tremmer, før han ville ende med at blive en af Japans mest berygtede seriemordere, efter han ellers havde tilbragt mere end halvdelen af sin levetid i fængslet. Og den første dom modtog han allerede i 1930, hvor han som 16-årig netop havde passeret den kriminelle lavalder, da han blev anholdt og sigtet for tyveri.

Sokichi lærte imidlertid ikke sin lektie. For efter at have afsonet sin straf fortsatte han med at ernære sig ved at begå tyverier og indbrud, ligesom han stod bag andre kriminelle aktiviteter såsom økonomisk svindel, hvilket førte til nye anholdelser i både 1933, 1935, 1937 og 1941, hvor Sokichi gang på gang blev sendt direkte tilbage i fængslet, kort tid efter at han ellers var blevet løsladt. Han tilbragte

sågar anden verdenskrig i en fængselscelle, før han efter krigens afslutning igen blev anholdt og idømt tre års fængsel i 1947.

På dette tidspunkt var han altså blevet et velkendt ansigt i retssystemet, fordi han havde holdt sig til småforbrydelser, der indtil da havde resulteret i milde fængselsdomme. Men i 1951 var Sokichi Furuya dog indblandet i en ny type kriminalitet, da han sammen med en medskyldig deltog i drabene på to mænd, hvilket skete på Japans sydligste hovedø, Kyushu, hvor Sokichi havde slået sig ned og derfor også begik de fleste af sine forbrydelser.

Som 37-årig havde Sokichi siddet i fængslet seks gange, da han allierede sig med den 19-årige Noboru Sakamoto, med hvem han begyndte at begå røverier og indbrud sammen med. Men da de den 23. maj 1951 brød ind i et hus i byen Fukuoka, viste det sig, at beboeren – en 40-årig mand – var hjemme. Og da han dermed blev et vidne til deres forbrydelse, valgte Sokichi og Noboru i fællesskab at dræbe manden ved at kvæle ham, før de stak af fra stedet med intet andet end hans tegnebog.

De to mænd fortsatte deres tyvetogt, og allerede et par uger senere stod de bag endnu et rovmord, da de den 3. juni brød ind i et hus i byen Yahata, hvor de denne gang overfaldt og kvalte en 70-årig mand, som tilfældigvis vendte hjem, imens Sokichi og Noboru var i færd med at gennemrode hans ejendele. Udbyttet var dog sparsomt, så efterfølgende besluttede de sig for at afbryde samarbejdet og gå hver til sit, alt imens de to drab blev efterforsket af politiet, som ud fra fingeraftryk kunne konkludere, at man i begge sager havde at gøre med de samme gerningspersoner.

Jagten på mistænkte gik derfor ind. Og desværre for Noboru var han den første, som politiet fandt frem til, idet han den 27. juli blev anholdt og sigtet for de to drab, hvorimod Sokichi i denne omgang undslap lovens arm ved

at tage flugten til Japans største hovedø, Honshu, hvor han i de kommende måneder holdt lav profil, alt imens den nu 20-årige Noboru blev stillet til ansvar for de forbrydelser, han ellers ikke havde begået alene.

Selvom Noboru insisterede på, at han var blevet hvervet af Sokichi Furuya og blot havde fungeret som hans assistent, så blev den unge mand nemlig udpeget som den hovedskyldige, udelukkende fordi det kun var ham, som var blevet pågrebet. Dette betød også, at retssagen imod ham begyndte, inden Sokichi overhovedet var blevet anholdt og afhørt, fordi man i denne periode var mere optaget af at få kriminelle dømt frem for at opklare forbrydelser, hvilket havde den konsekvens, at disse ikke altid blev efterforsket i dybden. At Sokichi Furuyas fingeraftryk rent faktisk var blevet fundet på gerningsstederne var således en sekundær faktor, som man helt undlod at forholde sig til, så længe man bare kunne bevise, at Noboru Sakamoto ligeledes kunne knyttes til de to drab.

Af samme grund blev Noboru som den eneste idømt dødsstraf for de to rovmord, blot fordi han var den første, som politiet fik fingrene i, mens Sokichi Furuya slap med en mildere dom, eftersom anholdelsen af ham først fandt sted, efter at Noboru Sakamoto var blevet henrettet – hvilket allerede skete i 1953. Og indtil da havde Sokichi simpelthen befundet sig i politiets varetægt, idet han i slutningen af 1951 blev arresteret på Honshu, hvor han havde forsøgt at afpresse en tilfældig familie ved at lægge trusselsbreve i deres postkasse.

På dette tidspunkt benyttede Sokichi Furuya sig af aliaset Masao Shimizu, så til at begynde med var der ingen, som vidste, at han var efterlyst i en drabssag. Da hans fingeraftryk blev slået op i politiets registre, blev hans sande identitet dog afsløret, men det var altså først i 1953, det gik op for politiet, at man stod med en indsat, som var eftersøgt

i en anden del af landet, fordi det i denne tid var en langvarig og omfattende proces at dele informationer på tværs af politikredse – en viden, som Sokichi senere valgte at benytte sig af, da han 12 år senere indledte den drabsbølge, der ville gøre ham til en af de værste seriemordere i Japan i nyere tid.

Tiden indtil da tilbragte Sokichi i fængslet, idet han modtog en dom på 10 års fængsel for medvirken til drab, eftersom Noboru Sakamoto både var blevet dømt og henrettet, så skyldsspørgsmålet dermed var blevet afgjort. Så til trods for at Sokichi ganske vist havde været med til at tage livet af de to mænd i Fukuoka og Yahata, så er de altså ikke inkluderet i den officielle liste over hans ofre – heller ikke selvom at Sokichi senere valgte at stå frem og kritisere det japanske politi ved at afsløre, at han så sandelig havde hvervet Noboru Sakamoto som sin assistent, hvorved han samtidig påtog sig det fulde ansvar for de to drab, som den unge mand ellers var blevet henrettet for at have begået.

Denne påstand er aldrig blevet anerkendt af de japanske myndigheder, fordi det er et velkendt faktum, at man i det første årti efter anden verdenskrig havde travlt med at bekæmpe kriminalitet ved i mange tilfælde at udpege gerningspersoner blandt mulige mistænkte, så der derfor skete et utal af justitsmord, indtil man med tiden indså behovet for en reformation af retssystemet. Dette er også forklaringen på, at Noboru Sakamotos henrettelse fandt sted, allerede halvandet år efter han havde modtaget sin dødsdom, hvilket er en producere, som siden er blevet afskaffet, netop fordi man har erkendt, hvor vigtigt det er at sikre sig, at folk ikke bliver uskyldigt dømt eller sågar henrettet for forbrydelser, de ikke har begået.

Efter at have afsonet sin ottende fængselsdom blev Sokichi Furuya igen løsladt i 1964, hvor han tilsyneladende agtede at få styr på sit liv, idet han som 50-årig tilmeldte sig et rehabiliteringsforløb og derigennem blev ansat som

anlægsarbejder i Kumamoto. Men Sokichi kunne alligevel ikke holde sig på dydens sti, for i maj 1965 flygtede han nemlig fra byen efter at have lånt et stort kontantbeløb fra sin chef og kollega, hvorefter han endte tilbage i tilværelsen som omstrejfende kriminel.

Den 19. august stod Sokichi Furuya nemlig bag et hjemmerøveri i Fukuoka, hvor han slap afsted med mere end en halv million yen, hvorpå han rejste hjem til Tsushima for at bilde sin familie ind, at han var blevet rig og dermed havde fået succes i livet, inden han tog videre på en sightseeingtur rundt i landet, så pengene allerede slap op i løbet af efteråret. Og herfra blev Sokichi en sand samfundsplage, da han drevet af grådighed påbegyndte en flere måneder lang serie af indbrud i private hjem i forskellige egne af Japan, hvor han sørgede for at bevæge sig på tværs af politikredse, fordi han nu var blevet klar over, at kommunikationen mellem disse var yderst langsommelig.

Dette gjorde det således muligt for ham at begå det ene indbrud efter det andet, uden at der blev knyttet forbindelse mellem disse, så politiet heller ikke kom på sporet af ham, før han med tiden tog skridtet videre til at begå hjemmerøverier, hvor han var villig til at tage livet af folk, hvis det viste sig, at de befandt sig hjemme på gerningstidspunktet.

Af den grund udså Sokichi sig enlige mænd som ofre, fordi han vidste, at der nemt kunne gå lang tid, før deres død ville blive opdaget. Og når dette endelig skete, havde han som regel nået at begå endnu en forbrydelse i en helt anden by, så politiet altså hverken kunne regne ud, hvor han befandt sig, eller forudse, hvor han ville slå til næste gang.

Den første, der blev et offer for Sokichi Furuya, efter at han havde påbegyndt sit indbrudsmaraton, var en 58-årig mand ved navn Isezo, som boede alene i en skovhytte nær Kobe, da han den 30. oktober 1965 fik uventet besøg af Sokichi,

som kom forbi, fordi han havde brug for et sted at sove. Men da Isezo nægtede ham adgang til sit hjem, valgte Sokichi i stedet at invadere dette og kvæle manden, før han berøvede ham både penge og tøj. Og netop fordi at Isezo boede for sig selv, så gik hans død og dermed også forbrydelsen ubemærket hen, indtil et af Sokichis andre drab ville lede politiet frem til hans første offer.

Forinden nåede han dog at begå sit andet drab, da han den 3. november ankom til Otsu, hvor han denne gang tog livet af den 59-årige Mayoshi ved også at kvæle ham til døde i hans hjem. Hans lig blev fundet seks dage senere, men på dette tidspunkt var Sokichi over alle bjerge, idet han rejste den lange vej tilbage til Fukuoka på Kyushu, hvor han den 17. november brød ind i et hus tilhørende en 39-årig mand, som blev stukket ned og bundet fast, så Sokichi i ro og fred kunne gennemrode hans hjem for værdier.

Dog endte Sokichi med at gå tomhændet derfra, idet han måtte flygte ud gennem et vindue, da han pludselig blev afbrudt af to mænd, som kom forbi for at besøge offeret, der trods sine kvæstelser slap med livet i behold. Men dette var desværre ikke tilfældet fem dage senere, da Sokichi den 22. november udså sig et hus i landsbyen Shingu, hvor han brød ind og i denne omgang knivdræbte en 54-årig mand ved navn Zenta.

Sokichi var på dette tidspunkt ikklædt det tøj, som han havde stjålet fra Isezo, hvilket han valgte at smide for i stedet at iføre sig bukser, trøje, undertrøje og strømper fra Zentas kommode. Og eftersom Zenta var det eneste af Sokichis ofre, som var gift, blev hans død allerede opdaget samme aften, hvor hans kone vendte hjem med parrets børn. Hun kunne tilmed udpege det fremmede sæt tøj, som politiet derfor valgte at bringe med som bevismateriale. Og da man i bukserne fandt noget så belejligt som navnet på disses ejer, skyndte man sig at opsøge vedkommende, hvorved det viste sig, at man stod med endnu et offer, idet bukserne jo

tilhørte Isezo, som havde ligget død i en hel måned, da politiet den 29. november dukkede op på hans adresse for at afhøre ham.

Det var næppe et tilfælde, at Isezos bukser var havnet hjemme hos Zenta, og at begge mænd var blevet slået ihjel. De måtte uden tvivl være blevet ofre for den samme gerningsmand, og eftersom der var over 500 kilometer, som adskilte de to drabssager, så gik Sokichis taktik i vasken, eftersom politiet nu var blevet klar over, at der var en omrejsende rovmorder løs i landet.

For første gang i Japans historie blev der derfor etableret et tværregionalt samarbejde mellem politikredse under efterforskningen af drabssager, så man hurtigst muligt kunne få pågrebet den skyldige. Men før dette skete, nåede Sokichi Furuya dog at tage livet af yderligere fem mænd, efter at han var vendt tilbage til Honshu.

Den 3. december begik Sokichi endda to drab på samme dag, da han strejfede omkring i Kyoto, hvor han først brød ind hos den 60-årige Seiji og herefter den 67-årige Heizaburo, som boede 800 meter fra hinanden. Begge mænd blev kvalt ihjel, og da deres lig blev fundet ugen efter, knyttede man hurtigt forbrydelserne til de andre uopklarede sager, fordi ofrene også denne gang var enlige mænd, som var oppe i alderen, ligesom Sokichi havde for vane at dække de døde kroppe til med en futon. Af den grund blev drabet på Mayoshi også inkluderet i efterforskningen, eftersom identiske rovmord trods alt ikke var hverdagskost i Japan.

Det gik hermed op for politiet, at man efter alt at dømme havde at gøre med en seriemorder, som trods forskellige drabsmetoder anvendte den samme tilgang, og eftersøgningen af den ukendte gerningsmand blev derfor intensiveret. Men fordi Sokichi rejste fra by til by for at begå sine forbrydelser, så var det ikke til at vide, hvor man skulle være på vagt. Og af den grund lykkedes det for den 51-

årige rovmorder at slå til igen, da han allerede den 5. december begik sit sjette drab.

På denne dag brød Sokichi nemlig ind i et hus i byen Takatsuki, hvor han kvalte en 53-årig mand ved navn Shoji. Og herefter begav han sig så videre til Nishinomiya, hvor han den 12. december afsluttede sin 44 dage lange drabsbølge ved igen at tage livet af to personer på samme dag - denne gang den 69-årige Zentaro og 51-årige Kataro, som boede sammen, da Sokichi invaderede deres hjem og dræbte begge mænd ved at tæske dem til døde med en hammer.

Selvom Sokichi havde sørget for at begå sine forbrydelser i forskellige byer, så havde han alligevel holdt sig i Kansai-regionen det meste af tiden, idet han hér havde begået syv af sine otte drab. Og derfor var det også hér, politiets eftersøgning var centreret, hvilket faktisk gav gevinst, samme aften som Sokichi begik sine to sidste drab, eftersom et par patruljerende betjente tilfældigvis kom forbi gerningsstedet i Nishinomiya, hvor Sokichi var til stede med de to lig.

Sokichi Furuya blev derfor anholdt på stedet og bragt med til afhøring på stationen, hvor han med tiden tilstod at have stået bag de i alt otte drab, som var blevet begået i seks forskellige byer - også det hidtil opdagede drab på Shoji, som altså først blev føjet til listen over ofre efter Sokichis tilståelse. Men det forholdt sig sådan, at politiet allerede havde identificeret Sokichi som gerningsmanden, idet han havde efterladt sig fingeraftryk, der var blevet matchet med hans, efter at det overlevende vidne fra Fukuoka havde givet politiet en detaljeret beskrivelse af sin overfaldsmand, hvis udseende mindede utroligt meget om den lokale vaneforbryder Sokichi Furuya.

Så selvom han altså huserede i andre egne af landet, så lykkedes det alligevel for politiet at knytte de mange forbrydelser til Sokichi, som derfor ikke kunne gøre andet

end at tilstå disse, da han under de flere hundrede timer lange afhøringer blev præsenteret for beviserne imod ham. Dog mistænkte man ham også for at have stået bag drabene på to 46-årige mænd, hvoraf det ene af disse blev begået i Kyoto i november 1951, hvor Sokichi var på flugt fra politiet og ganske vist opholdt sig i Kansai-regionen, da han måneden efter blev anholdt for afpresning.

Denne sag var på nippet til at blive forældet, da Sokichi utroligt nok besluttede sig for at erkende, at han var gerningsmanden, så antallet af ofre dermed kom op på ni. Men kort tid efter trak han imidlertid tilståelsen tilbage, og uden denne kunne man ikke nå at retsforfølge ham i sagen, som derfor nåede at blive forældet.

Eftersom Sokichi trods alt tilstod, at han stod bag drabet, er det således også politiets opfattelse, at han så sandelig var den skyldige. Og det samme mener man er tilfældet i den anden sag, hvor en mand blev slået ihjel under et hjemmerøveri i Yonago i Tottori-præfekturet, umiddelbart efter Sokichis løsladelse i 1964. Men fordi Sokichi nægtede alle anklager, ligesom der ikke var håndgribelige beviser, som kunne blive brugt imod ham, blev han hverken sigtet eller retsforfulgt i denne sag, som fortsat er uopklaret den dag i dag.

Det var da heller ikke, fordi politiet manglede sigtelser imod Sokichi, som trods alt havde taget livet af otte mennesker, hvilket var et af de højeste antal drabsofre, man hidtil havde stået med i efterkrigstidens Japan. Så selvom han godt nok nægtede sig skyldig i alle anklager, så var det næppe nogen overraskelse, at Sokichi Furuya i 1971 blev dømt til døden – en dom, som blev stadfæstet, da hans mulighed for at appellere blev afvist i 1975 og 1978.

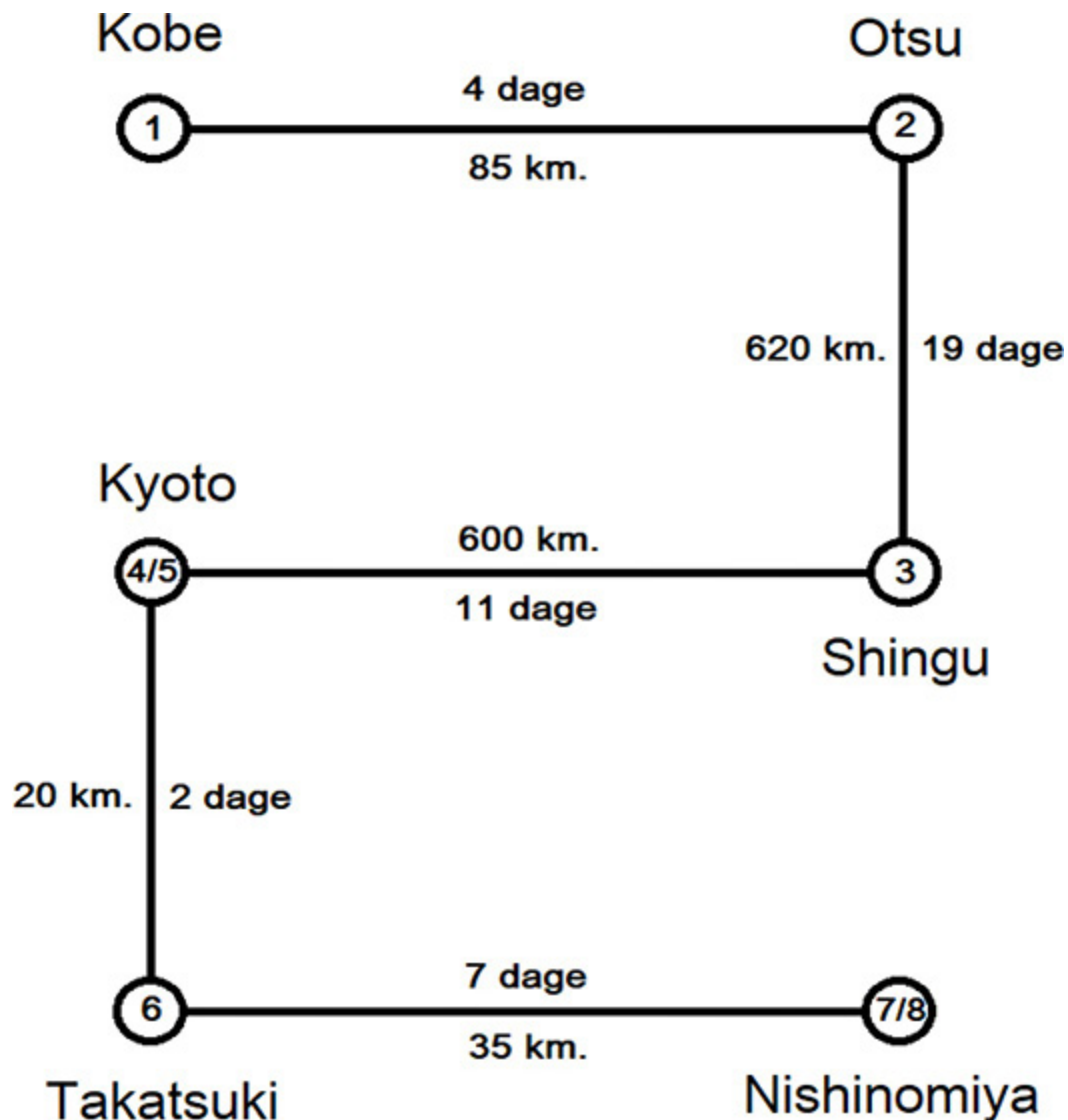
Til trods for at han "kun" blev dømt for at have taget livet af otte personer, som derfor udgør listen over hans officielle ofre, så er det dog sandsynligt, at Sokichi Furuya i virkeligheden stod bag mindst 12 menneskers død, idet

politiet jo mistænkte ham for at have været indblandet i to andre drabssager, hvoraf Sokichi sågar tilstod, at han var gerningsmanden i den ene af disse. Og som tidligere nævnt valgte Sokichi også at erkende, at det var ham, som var ansvarlig for de to rovmord, som Noboru Sakamoto ellers var blevet henrettet for at have begået i 1951.

Det japanske retssystem var siden blevet reformeret for at sikre sigtede og dømtes rettigheder, hvilket Sokichi samtidig kunne nyde godt af. For i modsætning til Noboru fik han mulighed for at leve flere år på dødsgangen, så han endte med at blive den hidtil ældste japaner til at blive henrettet, da han den 31. maj 1985 blev hængt i en alder af 71 år, hvoraf 50 af disse var blevet tilbragt bag tremmer.

Det bør desuden påpeges, at efternavnet Furuya også kan læses som Furutani på japansk, og derfor optræder der en del forvirring om, hvilken udtaleform, der er den rigtige, idet begge optræder i japanske artikler. I dette kapitel er der dog gjort brug af Furuya, fordi der i visse kilder findes en alternativ skrivemåde med brug af andre tegn, der kun kan læses som Furuya og ikke Furutani.

Nedenstående illustration viser afstanden mellem de seks byer, hvor Sokichi Furuya begik sine otte drab, samt antallet af dage, der gik imellem disse.

Da Sokichi Furuya modtog sin dødsdom, blev hans forbrydelse kaldt den hidtil værste i japansk kriminalhistorie, hvilket altid kan diskuteres, eftersom man i Japan tidligere havde set drabssager af yderst bestialsk karakter. Der er dog ingen tvivl om, at Sokichi så sandelig var en af Japans hidtil værste forbrydere baseret på omfanget af hans kriminelle aktiviteter. Men til trods for at han officielt tog livet af otte mænd, så var dette ikke nok til at gøre ham til den værste seriemorder i efterkrigstidens Japan, idet Genzo Kurita stod bag lige så mange drab i perioden fra 1948 til 1952.

Genzo Kurita begik sine første drab som 21-årig, hvor han slog to af sine veninder ihjel, hvilket blev begyndelsen på hans karriere som seriemorder, da han herefter tog flugten fra sin hjemby og begyndte at hærgne landet ved at begå tyverier og indbrud. Og det var i den forbindelse, han krævede sit tredje offer, da han den 8. august 1951 brød ind i et hus, hvor en kvinde var alene hjemme med sit lille spædbarn. Da kvinden fik øje på Genzo og gav sig til at skrigе efter hjælp, valgte han nemlig at gøre hende tavs ved at kvæle hende. Og før han stak af fra huset, foretog han desuden en fuldbyrdet voldtægt af kvindens lig, imens hendes sovende barn blev skånet.

Men det var ikke, fordi Genzo Kurita havde noget problem med at slå børn ihjel. For et par måneder senere – den 11. oktober – fordoblede han sit antal af drabsofre, da han stod bag sin absolut mest kendte forbrydelse. Kort efter midnat gik han nemlig rundt i en lille landsby i søgningen efter et hus, hvor han kunne begå indbrud, da han mødte en lille familie bestående af en kvinde og hendes tre børn på 3, 6 og 11 år. De fire var på vej hjem fra stationen, og eftersom det var mørkt, tilbød Genzo at følges med dem på den øde strækning, der gik langs en stejl klippeskrænt. Og det var hér, han valgte at slå til, da han uden videre greb fat om kvinden og gav sig til at forgribe sig på hende foran hendes forskræmte børn, som alle begyndte at skrigе og græde.

Postyret blev for meget for Genzo, som valgte at gå til angreb på børnene, før han én efter én kastede dem ud over den stejle skrænt, så han på den måde kunne voldtage deres mor i fred. Og da dette var gjort, blev hun først kvalt, hvorefter hendes lig ligeledes blev kastet ud over skråningen, hvor de to yngste børn i forvejen lå døde, hvorimod kvindens 11-årige datter formåede at overleve. Og hendes beretning skulle ende med at gøre Genzo Kurita til en af de mest forhadte forbrydere i Japan.

Og dette var endda, før man overhovedet havde kendskab til, at der var tale om en seriemorder, som ovenikøbet ikke

var færdig med at husere i landet. Året efter begik Genzo nemlig endnu et dobbeltdrab, da han den 13. januar 1952 slog en ældre kvinde og hendes niece ihjel under et hjemmerøveri. Også denne gang udførte han også en nekrofil handling, idet han voldtog den yngste kvindes lig, men han efterlod samtidig sine fingeraftryk i huset, hvilket blev det spor, som blev brugt til at fælde ham, da han blev pågrebet blot tre dage senere.

Under afhøringerne valgte Genzo Kurita at tilstå sine tidligere drab. Og sådan gik det op for politiet, at man altså havde at gøre med en seriemorder – endda en kynisk en af slagsen, som blandt andet havde stået bag det brutale drab på en forsvarsløse kvinde og hendes to små børn, ligesom Genzo havde krænket to af sine ofre efter deres død ved at forgribe sig på deres lig. Det var derfor ikke for ingenting, at han fik ry for at være en af Japans værste forbrydere og tilmed blev benyttet som et eksempel på, hvorfor det var nødvendigt at bevare dødsstraffen i Japan, da denne kom til debat i 1956.

Tre år senere blev Genzo Kurita da også henrettet i en alder af 32 år. For som den første japaner i efterkrigstiden modtog han nemlig to dødsdomme, da listen over drabssigtelser blev delt op i to separate retssager. Men til trods for at han ellers tilstod at have stået bag otte drab, så blev Genzo dog kun retsforfulgt og kendt skyldig i syv af sagerne. Så baseret på antallet af bekræftede ofre var Sokichi Furuya så sandelig den værste seriemorder af de to, ligesom det da også er en udbredt overbevisning, at han skam havde mere end otte liv på samvittigheden.

I efterkrigstiden oplevede Japan imidlertid også andre hårde forbrydelser såsom massakrer, og et af landets værste masse mord fandt sted den 28. januar 1948, hvor 12 mennesker mistede livet under et alternativt bankrøveri i Tokyo. Omkring lukketid ankom en mand nemlig til banken, hvor han under påskud af at være en epidemiolog delte

piller ud til de i alt 16 tilstedeværende med beskeden om, at der var tale om medicin, som de omgående skulle indtage, fordi der var udbrudt dysenteri i området.

Folk gjorde, som de fik besked på, fordi de var overbeviste om, at man havde at gøre med en pålidelig autoritet. Men efter at have slugt pillerne faldt de alle om i smerter og mistede bevidstheden, da de i virkeligheden havde indtaget cyanid, hvilket altså endte med at koste 12 mennesker livet, så det værste bankrøveri i Japans historie således var en realitet, da den mystiske mand efterfølgende stjal 160.000 yen.

Samme gerningsmand havde muligvis forsøgt sig med to lignende røverier i Tokyo, og i en af de pågældende banker havde han efterladt et visitkort, som endte med at lede politiet på sporet af dettes ejer. Han havde imidlertid et alibi og var heller ikke identisk med den person, som havde udleveret visitkortet, så antallet af mistænkte blev i stedet udvidet til at inkludere alle dem, som på et eller andet tidspunkt havde modtaget et af de pågældende visitkort.

I sidste ende førte dette til anholdelsen af den 56-årige maler Sadamichi Hirasawa, der ligeledes blev udpeget som gerningsmanden af to overlevende vidner. Men herudover var der dog ingen beviser, der kunne knytte ham til selve bankrøveriet, og alligevel blev Sadamichi dømt til døden, fordi han under afhøringerne hos politiet tilstod, at han var den skyldige. I retten trak han dog tilståelsen tilbage, da han forklarede, at denne var blevet tvunget ud af ham, hvilket det japanske politi netop havde for vane at gøre i årene efter anden verdenskrig, hvor man ofte måtte benytte sig af tilståelser og vidneudsagn i kriminalsager, hvis der var mangel på håndgribelige beviser.

I løbet af 1980'erne blev flere japanske dødsfanger benådet, da man anerkendte, at de var blevet uskyldigt dømt i sager, hvor en tilståelse var blevet tvunget ud af dem - vel at mærke i samme periode som Sadamichi Hirasawa var blevet dømt til døden. Og om han også blev

udsat for justitsmord er vidt debatteret. For selvom han godt nok var blevet dømt for at være en af Japans værste masse mordere, så endte han med at leve resten af sit liv på dødsgangen, idet hans henrettelse blev udskudt og derfor aldrig nåede at finde sted, før han døde af naturlige årsager i 1987, hvor han i en alder af 95 år havde opnået status som den ældste dødsfange i Japan.

Dette er den officielle liste over Sokichi Furuyas bekræftede ofre:

Navn	Alder	By	Død
Isezo	58 år	Kobe	30. oktober 1965
Mayoshi	59 år	Otsu	3. november 1965
Zenta	54 år	Shingu	22. november 1965
Seiji	60 år	Kyoto	3. december 1965
Heizaburo	67 år	Kyoto	3. december 1965
Shoji	53 år	Takatsuki	5. december 1965
Zentaro	69 år	Nishinomiya	12. december 1965
Kataro	51 år	Nishinomiya	12. december 1965

1968

Den skydegale teenager

Norio Nagayama var 19 år gammel, da han i 1968 indledte et månedlangt drabstogt, hvor han endte med at tage livet af fire mænd. Men selvom han dermed var en seriemorder, så var han grundet sin unge alder umyndig ifølge japansk lovgivning, hvilket gav ham visse privilegier, som man var nødt til at forholde sig til i det efterfølgende retsopgør, som derfor varede i over et årti, før Norio Nagayama omsider modtog sin endelige dom. Og tiden i fængslet brugte han blandt andet på at skrive litterære værker, hvilket gjorde ham til en prisbelønnet forfatter.

Norio Nagayama kom til verden den 27. juni 1949 nær byen Abashiri på den nordligste af Japans hovedøer, Hokkaido. Her blev han født ind i en stor familie, hvor han var det andet yngste barn i en søskendeflok på 8 bestående af 4 drenge og 4 piger. Ligesom så mange af efterkrigstidens børn havde Norio dog en kummerlig opvækst, idet myndighedernes primære fokus lå på at få genopbygget samfundet efter krigens ødelæggelser, således at borgernes ve og vel kom i anden række.

Dette betød slet og ret, at mange japanske børn voksede op i fattigdom. Og et stort antal munde at mætte gjorde det kun sværere for familien Nagayama at klare sig til dagen og vejen – mest af alt fordi at Norios far havde deltaget i krigen og bevidnet dens rædsler, hvilket havde traumatiseret ham i en sådan grad, at han endte med at forlade sin familie for i stedet at leve en tilværelse som alkoholiker og ludoman. Af

den grund var det Norios mor, der som eneforsørger måtte arbejde og tjene til føden. Men også hun oplevede psykiske problemer, hvilket førte til, at hun i 1953 måtte indlægges på en psykiatrisk anstalt, så den store børneflokk blev overladt til sig selv.

Der var imidlertid så stor aldersforskel på børnene, at Norios to ældste søskende allerede var blevet voksne, og derfor var det hans storesøster, som tog sig af børnepasningen og dermed også opdragelsen, indtil deres mor blev udskrevet efter et halvt års indlæggelse. Men i forbindelse med denne havde hun dog mistet sit arbejde, og da hun således stod uden indkomst, så hun sig nødsaget til at flytte hjem til sine forældre i Aomori-præfekturet på Japans største hovedø, Honshu.

Dette var en lang rejse, som foregik med både tog og færges. Og da kvinden ikke havde råd til at købe billetter til alle sine børn, blev hun desværre nødt til at efterlade de fire ældste på Hokkaido, hvor de herfra måtte klare sig selv, mens Norio og tre af hans søskende blev bragt med hjem til deres bedsteforældre.

Men tilværelsen blev ikke ligefrem lettere for den lille familie, der stadig var mærket af fattigdom, så børnene blandt andet måtte gå og rode i skrald, når sulten skulle stilles. I skolen havde Norio også svært ved at få venner, fordi han blev mobbet grundet sin dialekt. Og derhjemme blev han udsat for vold, idet han blev tæsket af både sin mor og storebror, så han fra barnsben dannede sig et negativt syn på andre mennesker og dermed også samfundet.

I 2. klasse begyndte Norio at udvise sin utilfredshed med livet ved at stikke af hjemmefra. Men han havde ingen steder at løbe hen og vendte derfor altid tilbage til den familie, han ikke kunne fordrage at være en del af. Imens han gik i 5. klasse, valgte hans storesøster dog at flytte fra Hokkaido og hjem til sine bedsteforældre, hvor det herfra

blev hende, der påtog sig ansvaret for Norio, indtil han pludselig begyndte at blive aggressiv og voldelig over for hende og hendes datter, hvilket fik hans hidtil omsorgsfulde storesøster til at lægge afstand til ham.

Det var, som om tragedierne stod i kø for at ramme familien Nagayama. Og da Norio startede i 7. klasse, indtræf endnu en, da børnene fik at vide, at deres alkoholiserede far var død. Året efter blev deres mor så ramt af et slagtilfælde, så hun igen måtte indlægges, og det var også i denne periode, at Norio faldt i forkert selskab i hans bestræbelse efter at få venner. Han blev nemlig en del af en lokal drengebande, der havde for vane at fordrive tiden ved at bryde loven – eksempelvis ved at udøve hærværk og begå tyverier.

Norio pjækkede også fra skolen, hvor han generelt ikke brød sig om at komme. Og da hans kriminelle aktiviteter blev opdaget, valgte hans mor i februar 1965 at smide sin 15-årige søn ud hjemmefra, kun en måned før han ellers skulle have afsluttet 9. klasse. Måned efter flyttede han hjem til sin storebror, som havde bosat sig i Tokyo, hvor han blev ansat hos en grønthandler i Shibuya-distriktet. Og hér blev Norio Nagayama tilfældigvis vidne til en skelsættende begivenhed, da han blev konfronteret med en alternativ version af sit fremtidige jeg.

Den 29. juli 1965 dræbte den 18-årige Misao Katagiri en politimand i byen Zama uden for Tokyo, hvorefter han stjal vedkommendes tjenestepistol og flygtede til hovedstaden. Hér invaderede han en våbenbutik i Shibuya-distriktet, hvor han tog personalet til fange under en dramatisk gidselsituation, som Norio Nagayama overværede sammen med hundredvis af andre nysgerrige borgere, som forsamlede sig ude foran våbenbutikken. Flere af disse blev endda såret af skud, da Misao Katagiri på et tidspunkt åbnede ild mod folkemængden, før han sent på aftenen blev pågrebet og anholdt af politiet for rullende kameraer.

Norio var forundret over, hvad han havde oplevet. Men på dette tidspunkt kunne han ikke engang selv vide, at han tre år senere ville komme i besiddelse af et skydevåben, med hvilket han ville stå bag en endnu mere spektakulær forbrydelse. På dette tidspunkt havde han nemlig fået styr på tilværelsen efter at have fået fast arbejde. Men desværre dukkede fortidens spøgelser op og spolerede hans fremtid, da Norios chef fik kendskab til hans kriminelle baggrund.

Norio blev efterfølgende fyret fra grønthandleren i Shibuya. Og da hans bror i samme ombæring valgte at smide ham ud, stod den 16-årige dreng i en håbløs situation, hvilket fik ham til at søge lykken uden for Japan, da han tog til Yokohama, hvor han fik sneget sig ombord på et dansk fragtskib med kurs mod Hong Kong. Desværre for Norio blev han dog opdaget, efter skibet havde forladt Japan, så ved ankomsten til Hong Kong blev teenageren straks overdraget til myndighederne og deporteret tilbage til Japan.

I det næste års tid klarede Norio Nagayama sig med midlertidige deltidsstillinger, ligesom han genoptog den kriminelle løbebane, da han i forsøget på at overleve begyndte at begå både tyverier og indbrud. Og da han i september 1966 blev taget i at stjæle fra en amerikansk flådebase, resulterede dette i, at den nu 17-årige dreng blev idømt et halvt år langt ophold på en reformskole.

Efter sin løsladelse valgte Norio Nagayama at blive til noget ved at tage en ungdomsuddannelse, da han i april 1967 søgte ind på et gymnasium i Tokyo. Han droppede dog ud, da sommerferien sluttede i august, og herefter vendte han tilbage til at besidde diverse småjobs, mens han sågar prøvede på at søge ind i hæren. Men grundet hans nu plettede straffeattest, blev hans ansøgning afvist.

Norio havde kort sagt svært ved at stable en stabil tilværelse på benene og på den måde finde en mening med livet. I begyndelsen af 1968 forsøgte han derfor igen at